

bosniske krigsflygtninge. Det startede nemlig i december 1994. Det krævede ikke nogen lovændring at gøre det, og derfor vil jeg sige til alle dem, der under debatten her i dag har sagt, at det var det, der skete for et år siden, der gjorde, at nu måtte man starte asylsagsbehandlingen, og det var den lovændring, den nuværende regering lavede osv., at det passer jo ikke. Det var den lovgivning, som blev gennemført, dengang hr. Hans Engell var justitsminister, og det var det, et bredt flertal her i Folketinget tilsluttede sig.

Men hvis man vil blive ved med at gentage, enten fordi man taler imod bedre vidende, eller fordi man laver en bevidst uafsladelig historieforsvanskning af, hvad det er, der rent faktisk er foregået, så må man jo sige: Okay, så må vi andre opgive at få de kendsgemninger til at slå igennem. Men til hr. Helge Adam Møller og fru Birthe Rønn Hornbech, og hvem der ellers stemte for loven, vil jeg sige, at loven kan man ikke løbe fra. Det var det grundlag, der var, og det er ikke rimeligt at blive ved med at påstå, at det var den lille lovændring, vi lavede sidste år, der skabte den situation, vi står i i dag.

Det, som lovændringen sidste år drejede sig om, var at besvare spørgsmålet: Hvad gør vi med de bosniske asylansøgere, som får afslag? Det var det, det drejede sig om. Og dér besluttede vi os for, at de så skulle have et opholdsgrundlag, der lignede det, som de, der fik asyl, ville få.

Jeg har i de par år, vi har diskuteret dette her, undret mig ganske meget over, at de borgerlige partier bliver ved med at forvrænge det grundlag, som de tilsyneladende ikke har villet stå ved. Det er fint nok, at man kan skifte mening undervejs i politik; det gør vi i øvrigt også meget ofte, når præmisserne ændrer sig, men den bevidste historieforsvanskning eller lovforsvridning, eller hvad jeg skal kalde det, har jeg ikke ret megen respekt for.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Mens jeg hørte ministerens bemærkninger her, var der et udtryk, der randt mig i hu: udtrykket skinhellig. Og det var ikke, fordi jeg så på hr. Arne Melchior, for han er ikke til stede, nej, det var, da jeg hørte ministerens ord. Jeg vedkender mig hundrede procent – det har jeg gjort i dag, det har jeg gjort under et hav af andre debatter – at det oprindelige lovforslag, L 41, blev fremsat af den konservative justitsminister. I det lovfor-

slag var der ikke nogen 2-års-regel. Det endte der med at være, og vi stemte for det. Det var ikke en blomst, der var groet i vores have, men det var forudsætningen for at få lovforslaget igennem. Vi stemte for det.

Vi fremsatte også et lovforslag sammen med Venstre på et eller andet tidspunkt sidste år, hvor vi klart ønskede at fjerne 2-års-grænsen igen, og da kan ministeren så sige: Jamen det er da fuldstændig urimeligt. Men må jeg så minde ministeren om, at i foråret 1994 – og jeg kan grave mange citater frem fra masser af socialdemokrater, også folketingsmedlemmer, fra radikale folketingsmedlemmer, fra CD's gruppeformand, hr. Peter Duetoft, og også regeringsmedlemmer – var der dybe overvejelser i regeringen, blandt regeringspartierne om, hvorvidt man skulle ændre nøjagtig den samme 2-års-regel, for situationen tegnede til, at der måske var et håb om, at der kunne komme en fredsslutning, og derfor ville man ændre 2-års-reglen, således at man fortsatte det midlertidige ophold et halvt eller et helt år mere.

Vil ministeren gå herop og sige, at der ikke var de tanker, at der ikke er en række medlemmer af dette Folketing fra de tre regeringspartier, der i pressen har sagt, at de overvejelser var i gang? Det er det, ministeren nu angriber os andre for, at vi åbent og ærligt lagde frem. Vi har ikke stukket noget under stolen. Jeg har hele tiden sagt det, som det er, men jeg vil godt høre ministeren gå op og sige, at der ikke var nogen tanker herom, og at der ikke er nogen folketingsmedlemmer fra Socialdemokratiet, CD eller Det Radikale Venstre, der i foråret 1994 har sagt, at det måske var en fornuftig løsning.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Nej, for det ville ikke være i overensstemmelse med sandheden. Der var mange folketingsmedlemmer, og der var også socialdemokrater og regeringsmedlemmer, som havde overvejelser først på året, om det var rimeligt at diskutere, om man kunne lave en udskydelse af fristen. Men hvad var det så, der skete? Jeg kan i virkeligheden datosætte, hvad det var for et skift, der skete. Det var nemlig, at i foråret 1994 var der rent faktisk en forhåbning om, at der ville blive fred. I marts 1994 blev der indgået en unionsaftale imellem Kroatien og Bosnien. Det skabte en forhåbning. Der var så et par måneder, hvor det så nogenlunde positivt ud. Og så kom overfaldet på Gorazde; så kom den genoplussen af krigen, der gjorde, at det at have den type over-